

U 206.

Guitar-spillerens Første Gange

50

NYERE OG ÆLDRE
SANGE OG VISER

TIL

Let Guitar-[Luth]
Accompagnement

Arrangeret af

Alberto Bracomy.

OP. 11.

Skandinavisk Musikforlag
Kjøbenhavn.

II.

BIND I-II.

1924-25. 40.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022427041

Gitarspillerens Første Gange

50

NYERE OG ÆLDRE
SANGE OG VISER

TIL

Let Gitar- [Luth]-
Accompagnement

Arrangeret af

Alberto Bracony.

OP 11.

Skandinavisk Musikforlag
Kjøbenhavn.

II.

INDHOLD

BIND I (ganske let)

	Side
Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden. C. E. F. Weyse.	4
Spinn, spinn, spinn dotter min. Svensk Folkesang.	5
Döden fra Basel. Tysk Vise fra det XVI. Aarhundrede.	6
Jeg elsker den gamle, den vaklende Rönne.	7
Elegi. Fredmans Epistlar N ^o 58. Carl Michael Bellman.	8
Phyllis og hendes Moder. Tysk Folkevisse fra omkring 1772.	9
Santa Lucia. Neapolitansk Folkesang. Dansk Tekst ved Erich Erichsen.	10
De vare to Kongebörn. Gammel tysk Folkesang.	11
Nu Lövsalen skygger. Romance af Elverhøj. Fr. Kuhlau.	12
Manden gik ud at slaa Hö. Efter det tyske ved H. Holst Christensen.	13
Pastorale. Fredmans Epistlar N ^o 82. Carl Michael Bellman.	14
Burlala. Tysk Folkesang. Efter det tyske ved H. Holst Christensen.	16
Sol. S. C. Foster.	17
Fredmans Epistlar N ^o 35. Carl Michael Bellman.	18
Tic e tic e toc. Italiensk Folkesang. Dansk Tekst ved Erich Erichsen	20
Det var en Lördag Aften. Sjøllandsk Folkesang.	21
Agnete og Havmanden. Dansk Folkemelodi.	22
Kukku, fallera. C. A. Polenz.	23
Dannebrog. R. Bay.	24
Kong Kristian stod ved höjen Mast. D. L. Rogert.	25
Flyv min Fugl i Verden ud! Alexander Hornig.	26
Danevang. C. E. F. Weyse.	28
Du gamla, du friska, du fjellhöga Nord. Svensk Folkevisse.	29
Holder du af mig. H. Rung.	30
Böljan sig mindre rör. Bacchi ordenskapitel XIV N ^o 2. Carl Michael Bellman.	31

Tegnforklaring.

- Venstre Haand:** 1= Pegefingeren
 2= Mellemfingeren
 3= Ringfingeren
 4= lille Finger
 A= Tommelfingeren
 |1, |2 o. s. v. betyder, at flere Noder skal gribes ved Tvergreb (barré)
 — en lige Linie fra en Node til en anden, betyder, at man skal glide med Fingeren, uden at løfte den fra Strengen.
- Højre Haand:** Alle Noder, som er skrevne med Halsen nedad (♣) skal altid anslaaes med Tommfingeren.
 „8“-et 8-Tal refererer til en Guitar eller Luth med Bas-Streng, og betyder, at den med 8 betegnede Node skal anslaaes paa en Basstreng.

Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

C. E. F. Weyse.

Moderato.

1. Der er et Land, dets Sted er højt mod Nor - den, og Po - lens Bjær - ge svømmernær dets

Havn, mensköntsom det er in - gen Plet paa Jor - den, og Dan - mark næv - ner man dets fag - re

Navn. I sølvblaa Ve - sterhav en dej - lig Ha - ve med Bö - ge - hegn, hvor Nät - ter - ga - le

bol og hver en Del gav Him - melen sin Ga - ve paa hver en Plet Vel - sig - nel - ser - ne gro.

The musical score is written for voice and piano. It consists of four systems of music. Each system has a vocal line on a treble clef staff and a piano accompaniment on a grand staff (treble and bass clefs). The key signature is one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The tempo is marked 'Moderato'. The lyrics are in Danish and are placed below the vocal line. The piano accompaniment features chords and moving lines in both hands, with some dynamics like 'p' (piano) and 'f' (forte) indicated.

2. Fra Ejdrens Strøm til Skagens hvide Banker
den jydsk Halv krummer sig mod Nord
et herligt Land, dets Folk sig Velstand sanker,
fra fremmed Strand det henter Guld om Bord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
og Stimer myldre i den dybe Fjord,
til Stavn og Ror har Skoven Egeplanker
dets Sønner Kraft, og Smilhed deres Ord.

3. Mod Øst for denne tvende Have stride
med Sjølunds Bred og Odins gamle Ø,
nær Lolland, Falster staar i Klæder hvide,
med Löv om Haaret, Bölgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
thi Agren bølger her sig som en Sø,
om fagre Blomstereng staa Lunde blide,
her er det smukt at leve, tungt at dø.

4. Saa skille Ström og Lunde—Märk og Stæder,
 men eet er Danmark, trofast er dets Magt.
 En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
 fra Bred til Bred, og AERlighed staar Vagt.
 Vort Held er eet, og fælles er vor Hæder
 (den vogter Sværdet med sin Varetagt!),
 og een den danske Bön, hvert Hjerter beder:
 „Gud skærme Kongen og hans hele Slægt!“

C. J. Boye.

Spinn, spinn, spinn dotter min.

Svensk Folkesang.

Andante.

1. Ung - mön vid slän - dan satt sorg - sen bå - de dag och natt, —

The first system of music consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The piano accompaniment is in bass clef with the same key signature and time signature. The lyrics are written below the vocal line.

fjär - ran hör - des bäs - kens språng, vin - dens sus och tra - stens sång.

The second system of music continues the vocal line and piano accompaniment from the first system. The lyrics are written below the vocal line.

2. „Träd föras, träd hämtas,
 int' jag föras, int' jag hämtas,
 tiden flyger, året går,
 aldrig får jag man i år!“

3. „Spinn, spinn! Spinn dotter min!
 Morgon kommer friar'n din“
 Dottern spann och tåren rann,
 aldrig kom den friar'n fram.

Døden fra Basel.

Gammel tysk Vise fra det XVI. Aarhundrede.

1. Den . gang jeg var en ly-stigSvend,tog jeg en gammel Viv. Hun var kun min tre

Da - ge, Di, Da, Da - ge, Saa varderKævl og Kiv, — saa var derKævl og Kiv.

2. Saa gik jeg til den Kirkegaard og bad i al min Nød: Ak kære Død fra Basel, Bi Ba Basel, skaf mig den gamle død,skaf mig den gamle død.	5. Kast paa, kast paa, kast mere paa, den gamle onde Viv. Hun har jo alle Dage, Di Da Dage, forgiftet mig mit Liv, forgiftet mig mit Liv.
3. Og da jeg atter vendte hjem, var ovre al min Tort, jeg spændte Hest for Vognen, Vi Va Vognen, og körte hende bort, og körte hende bort.	6. Og da jeg atter vendte hjem, var Lykken huld og god. Jeg ventede kun tre Dage, Di Da Dage, og fandt saa ungt et Blod, og fandt saa ungt et Blod.
4. Da jeg kom til den Kirkegaard, saa dyb en Grav jeg ser. Ak Graver bær nu sagte, si sa sagte, at ej hun vaagner mer, at ej hun vaagner mer.	7. Men næppe randt tre Dage til, saa blev jeg pryglet mør. Skaf kære Død fra Basel, Bi Ba Basel, mig den jeg havde för, ja, den jeg havde för.

Oversat af Erich Erichsen.

Jeg elsker den gamle, den vaklende Rønne.

1. Jeg el - sker den gam - le, den vak - len - de Røn - ne, de

her - lig - ste Min - der for mig tryl - les frem ved Tan - ken om Da - ge saa

ly - se og skøn - ne, som kun de kan væ - re i Barn - dom - mens Hjem.

rit.

rit.

The musical score consists of three systems of music. Each system has a vocal line on a treble clef staff and a piano accompaniment on a grand staff (treble and bass clefs). The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 6/8. The first system includes a piano dynamic marking 'p'. The second system includes a piano dynamic marking 'p'. The third system includes a 'rit.' (ritardando) marking above the vocal line and below the piano accompaniment.

2. Der lærte min Moder mig steds at søre
den Plet, hvor for første Gang Lyset jeg saa,
hvor Retsind og Mildhed var Barndommens Lære, -
der lærte jeg alt, hvad jeg nu lever paa.

3. Hvor end jeg nu færdes, jeg tænker tilbage
paa Hjemmet, hvor Dagene lykkelig randt;
ej noget kan lignedes ved Barndommens Dage, -
kun Minderne lever om Tiden der svandt.

4. Jeg elsker den Plet med det evige grønne,
de ældgamle Mure, de Vinduer smaa.
Jeg elsker den gamle, den vaklende Rønne, -
men det kan I andre vel ikke fortaa.

Elegi.

Fredmans Epistlar N° 58.

Carl Michael Bellman.

Menuetto.

1 Hjär-tat mig klämmer: sorg-ligt jag stämmer kvin-ten på min fi-ol, pling plang!

Lju-set ut-brun-net, gla-set ut-run-net, ej- finns en en-da stol, kling klang!

Krog-dörrn står på gaf-vel, mi-na brö-der, och där bak-om di-sken lig-ger dö-der

Kil-berg...Ack, mitt hjär-ta i mig blö-der! Klinge-li klin-ge-li klin-ge-li plang!

2. Himmel, elände!
 på en bordsände
 står ett utdrucket glas
 (pling plang!)
 och på tapeten
 hänger trumpetten
 (ack, sorgeligt kalas!)—
 kling klang!

Bortnas där i hörnet, där på spiken,
 hänger sorgligt hela julmusiken
 Kilberg nu med döden är bortviken...
 Klingeli plingeli klingeli plang!

3. Jag vill framstulta,
 klappa och bulsa—
 finns ingen mänska här?
 Pling plang!
 Ingen i huset;
 kullstjälp står kruset...
 hvad är det som står där?
 Kling klang!

Ölet utur tunnan allt utrunnit:
 stänkan, tror jag, döden och har funnit...
 ja, vasserra, han den tömma hunnit.
 Klingeli plingeli klingeli plang!

4. Nä, som jag skådar,
 Karon bebådar,
 mig på sin svarta älf—
 Pling plang!
 Så vill jag glömma
 flaskan att tömma
 och hänga upp mig själf—
 Kling klang!

Far då väl, o värld, med all din snara!
 Brännvinsförbudet må nu gärna vara.
 Kilberg står nu bland en ånglaskara...
 Klingeli plingeli klingeli plang!

Phyllis og hendes Moder.

Tysk Folkevisse fra omkring 1772.

Allegretto.

1. Af sin Kær - lig - hed be - ru - set, tra - le - ra - ri, ti - ra - le - ra - la.
Sneg sig Phyl - lis ud af Hu - set, tra - le - ra - ri, ti - ra - le - ra - la.

I det skön - ne Maa - ne - skin sov den dum - me Pi - ge ind,

tra - le - ra - ri, ti - ra - le - ra - la, ti - ra - le - ra - ri, ti - ra - le - ra - la!

2. Hendes Moder listede stille - tr osv
som de gamle Mödre ville - tr osv
fandt den lille, hvilket Held,
helt alene med sig selv - tr osv osv.

3. Vækket halvt af søde Drømme - tr osv
ved de Moderkys saa ömme - tr osv
sukkede hun: Söde du,
hvorfor kommer du först nu - tr osv osv.

4. Nå så du har for mig löjet - tr osv
og din Uskyld den er flöjet - tr osv
Ham til Spot og dig til Spe,
vil jeg dig i Kloster se - tr osv osv.

5. Hvorfor mig i Kloster skikke, - tr osv
Selv var du der jo dog ikke - tr osv
Men skal det for alle ske,
gad jeg nok de Klöstre se - tr osv osv.

Oversat af Erich Erichsen.

Santa Lucia.

Neapolitansk Folkesang.

Andantino.

1. Sølv-glans af Maaneskær, Ky-sten har ran-det, Blødt aan-der Vin-den,
 1. Sul-ma-re lu-ci-a pas-tro d'ar-gen-to, pla-ci-da è l'on-da,

blankt lig-ger Van-det, kom nu her-ned tig-mig, kom, Baa-den ven-ter dig,
 pro-spe-ro il ven-to. Ve-ni-te all'agi-le bar-chet-ta mi-a,

San-ta Lu-ci-a San-ta Lu-ci-a! San-ta Lu-ci-a!
 San-ta Lu-ci-a San-ta Lu-ci-a! San-ta Lu-ci-a!

2. Ud paa den gyldne Strøm langsomt vi glider,
 hör hvor det nynner om Stævn og Sider,
 Det er som ømme Ord,
 stille af Natten gror,
 Santa Lucia.

3. Sæt dig nu her hos mig, kom vil du høre,
 hvad jeg kan hviske dig i dit Øre,
 alt, hvad jeg kærest ved,
 helst dog om Kærlighed,
 Santa Lucia.

4. Bæver det om din Mund, dugges dit Øje?
 Lad mig dit Hoved, listeligt böje,
 stamme dit kære Navn,
 gemme dig i min Favn,
 Santa Lucia.

2. *Mare si placido, vento si caro*
Scordar fa i triboli al marinaro,
E va gridando con allegria:
Santa Lucia ecc.

3. *O dolce Napoli, o suol beato,*
Oue sorridere volle il creato,
Tu sei l'impero dell' armonia!
Santa Lucia ecc.

Dansk Tekst ved Erich Erichsen.

De vare to Kongebörn.

Gammel tysk Folkesang.

Moderato.

1. De va - re to — Kon - ge - börn og va - re hin - an - den saa

god, men kun - de til - sam - men ej kom - me dem

skil - te den dy - be Flod, dem skil - te den dy - be Flod. *rit.*

2. O Kære, kan du ej svømme?
så svøm du dog over til mig
Tre Kærter vil for dig jeg tænde
så de kunne vise dig Vej.

3. Dethörte så falsk en Nonne
og da det var Midnattens Stund,
hun slukked de lysende Kærter
Han sank i den dybe Bund.

4. En Fisker han fiskede længe,
han ventede så rig en Lön.
Se her nu, du elskede Jomfru,
her har du din Kongesön.

5. Hun tog ham i sine Arme
og kysset den blege Mund,
Så bristed det skælvede Hjerte
Hun døde i samme Stund.

Oversat af Erich Erichsen.

Manden gik ud at slaa Hö.

Lystig.

1. Der var en god gammel Bon - de - mand, han skul - de ud at slaa Hö,
Hans Ko - ne hel - le - re hjem - me sad, mens Manden gik ud at slaa Hö.

Mens Man - den gik ud at slaa Hö. Mens Man - den gik ud at slaa Hö, at slaa Hö, at slaa

Hö, Hur - ra, Hur - ra, Hur - ra, Mens Man - den gik ud at slaa Hö.

2. Der kom til Gaarden en ung Student,
Mens Manden var ude at slaa Hö.
Og Konen trak ham i Stuen ind,
Min Mand er ud at slaa Hö;
Min Mand er ud o. s. v.

Jeg troede du var ud at slaa Hö,
at slaa Hö, at slaa Hö,
Uha Uha Uha
Jeg troede du var ud at slaa Hö.

3. ¶ Han klapper hende paa Rosenkind
og kyssed ømt hendes Mund. ¶
Mens Manden var ud at slaa Hö.
o. s. v.

6. ¶ Men han tog Studenten i Nakke og Bag
og hev ham ud af sin Dør. ¶
Nu kan du gaa ud at slaa Hö.
o. s. v.

4. ¶ Men Manden omme bag Døren staa
Og saa, hvordan det gik til, ¶
Naa, I troede jeg var ud at slaa Hö!
o. s. v.

7. ¶ Og Kællingen fik sin fortjente Straf
hun fik en vældig Dragt Klø. ¶
Men Manden gik ud at slaa Hö.
o. s. v.

5. Ak, kæreste, elskede, bedste Mand
Aa, vær nu endelig god;
Jeg vil kysse og klappe og elske dig,
Naar blot du vil ta den med Ro,

8. Men den der synger jer Visen her
har ofte sunget den før;
for det er netop den samme Student
som Manden hev ud af sin Dør.
Og nu gaar jeg ud at slaa Hö.
o. s. v.

*Efter det tyske ved
H. Holst Christensen.*

Pastorale.

Fredmans Epistlar N° 82.

Carl Michael Bellman.

Andante.

1. Hvi - la — vid den - na käl - la! Vår lil - la fru - kost vi fram -
Klang, hvad — bu - tel - jer, Ul - la, — i vå - ra kor - gar, öf - verst -

stäl - la; rödt - vin, — med pim - pi - nel - la, — och en ryss
ful - la, tön - da — i grä - set rul - la — och känn hvad

skju - ten bee - ka - sin. 1. 2.
än - gan dun - star fin! — Ditt mid - dags -

vin sku vi ur kru - sen — hä - la med gläd - tig min.

Hvi - la — vid den - na käl - la! Hör vå - ra valdt - horns klang, ku -

Corno (Horn)

sin, valdt - hor - nens klang, ku - sin!

2. Präktigt på fältet präla
än hingsten med sitt sto och fala,
än tjurn han höres vråla
och stundom lammets bråka tör,
Tuppen på taket hoppar
och, liksom hönan, vingen loppar;
svalan sitt hufvud doppar,
och skatan skrattar på sin stör.
Lyft kitteln, hör!
Låt kaffeglöden kola
där nedanför!
Präktigt på fältet präla
de ämnen, som mest ögat rör,
som mest vårt öga rör.

3. Himmel, hvad denna runden,
af friska löfträn sammanbunden,
vidgar en plan i lunden
med strödda gångar och behag!
Ljuffligt där löfven susa,
i svarta hvirflar grå och ljusa
träden en skugga krusa
inunder skyars fläkt och drag.
Tag, Ulla, tag
vid denna måltidsstunden
ditt glas som jag!
Himmel, hvad denna runden
bepryds af blommor, tusen slag,
af blommor, tusen slag!

6. Ändtlig i detta gröna
får du mitt sista afsked röna...
Ulla, farväl, min sköna,
vid alla instrumenters ljud!
Fredman ser i minuten
sig till naturens skuld förbruten
Kloto re'n ur syrnuten
afklippt en knapp vid Karons bud.
Kom, hjärtats gud,
att Fröjas ätt belöna
med Bacchi skrud!
Ändtlig i detta gröna
stod Ulla sista gången brud,
den sista gången brud.

4. Nymfen, se, hvar hon klifver
och, så bestålsam i sin ifver,
än ägg och än olivér
uppå en rosig tallrik bär!
Stundom en sked hon öser
och öfver bunken gräddan slöser;
flore't i barmen pöser,
då hon den mandeltårtan skär.
En kyckling där,
af den hon vingen rifver,
nyss kallnad är.
Nymfen, se, hvar hon klifver
och svettas i ett kärt besvär,
och svettas i besvär.

5. Blåsen, I musikanter,
vid Eols blåst från berg och branter!
Sjungen, små kärlekspanter,
bland gamla mostrars kält och gnag!
Syskon, en sup vid disken
och, pro secundo, en på fisken!
Krögarn den basilisken,
summerar taflan full i dag...
Klang, du och jag!
Klang, Ullas amaranter
af alla slag!
Blåsen, I musikanter,
och hvar och en sin kallsup tag,
hvar en sin kallsup tag!

Burlala.

Tysk Folkesang.

Moderato.

1. Da Bur-la-la til Ver-den kom var han en lil-le
Splejs. Hans Mo-der tog ham op paa sin Arm og lag-de ham ned i hans
Vug-ge saa varm, Dæk mig til, sa' han, dæk mig til, sa' han, dæk mig til, sa' Bur-la-
la-a-a, Dæk mig til, sa' han, dæk mig til, sa' han, dæk mig til, sa' Bur-la-la.

2. Da Burlala i Skole kom
var han endnu saa dum.
Han anede ikke hvorfor og hvordan
men stode bare paa Jens og Johan.
||: Hvisk til mig, sa' han osv. .... :||

3. Da Burlala blev konfirmert,
Var han en vældig Karl.
Med Ravrør i Munden og Hatten paa Snur,
Mens Ørerne kækt stod bag Flippen paa Lur.
||: Den er fin, sa' han osv. .... :||

4. Da Burlala som Skildvagst stod
Alt med et lædt Gevær,
Da kom der en Kæl fra Frankernes Land
og spurgte om Vejen til Tyskernes Land.
||: Kom herut, sa' han osv. .... :||

5. Da Burlala blev Ægtemand
var han ej mer' saa kry
Mens Kællingen svinged' med Kost og med Slev
Han sled og han slæbte, saa Sveden den drev
||: Den er skrap, sa' han osv. .... :||

6. Da Burlala han nu var død
og laa i sorten Jord.
Hans Far og hans Mor stod ved Graven og græd,
Saa Taarerne trilled ad Kinderne ned.
||: Græd kun ej, sa' han osv. .... :||

7. Da Burlala til Himlen kom,
han banked paa Himmelens Port.
Aa, Petrus, kæreste Petrus min,
jeg vilde saa gerne i Himmelen ind.
||: Luk mig op, sa' han osv. .... :||

Efter det tyske ved
H. Holst Christensen.

Sol.

17

Andante.

S. C. Foster.

1. Se, nu sti - ger der Sol o - ver Ha - vet i et Baal som en Ver - den i

Brand, og de Haab, som du tæn - te be - gra - vet, bær - rer Dag - nin - gen frel - ste i

Land. Du skal vi - de, det er Sa - gen, som den Sol o - ver Van - de - nes blaa: at hvad

Hjer - ter - ne el - sker i Da - gen, det kan ik - ke i Nat - ten for - gaa.

2. Se, nu stiger der Sol over Landet
 og hvad Mulmet fik næret, maa fly,
 og hvad Mørket ved Nat har forbandet
 faar Velsignelsens Livshaab paany.
 Du skal vide, det er Sagen,
 at hvad Solen i Hjørtet kan naa,
 det skal leve og blomstre i Dagen
 og kan ikke i Natten forgaa.

Erich Erichsen.

*) Efterspillet kan undlades.

Fredmans Epistlar N° 35.

Angående sin Skönne och hennes Obeständighed.

Carl Michael Bellman.

Allegretto.

1. Bröder, na fa ra väl vil se i bland om gla sen, men in te om kro gen;

al la de hit ta till druf vor nas land... drick, brö der, drick li te grand!

Hör, hur de stul ta och skra pa i sand, fam la på dör rar och bul ta med kno gen,

rag la och tum la med sto pet i hand och blö da om tun ga och tand.

Poco lento.

Fa - der Mo.vitz, slå i, slå i! Min fli.eka har glömt mig - jag dör tro - gen.

Natt och dagjäm i fyl - le - ri, skall all - min sorg gå för - bi.

2. Bröderna gräla om bricker och kast,
vid ölbägarn jämt demonstrera.
Somliga dricka ett kvarter i hast
och draga klingorna hvasst:
Tärningar trilla, och brickan står fast...
gubbarna slamra och stolt diskutera
än om ett kyrktorn och än om en kvast—
men kyparn han svär som en gast.
Hå, ja, jaja, det är så, ja...
slå eld på min pipa—ge mig mera!
Flickans skål uti tankarna,
fast hon har kostat mig bra!

3. Ja, jag har gett henne skänker och gull—
på barnhuset skaffa jag barnet.
Barnet det dog... med kalas på dess mull
jag söp dödgräfvaren full.
Ofta ha paltarna gått på patrull;
jag har då friat det lidliga skarnet,
vägat för henne båd' ryggbast och hull
och slagit de hjältarna kull.
Men, min Anna Greta, men
nu är jag lik fågeln, snärd i garnet,
som vill ut till sin frihet igen
och har knappt döden till vän.

4. Slå i åt mig—kanske smärtan förgår
af safternas ljufliga syra.
Tårarna rinna på näsan... Gutär!
mitt hjärta bättre nu mär.
Knappt har jag lefvat i femtio år,
dock kan jag tryggt för er alla bedyra,
att sådant finkel, som jag söp i går,
är kostligt mot kärlekens sår.
Dryp en droppe eller två
och håll den på hjärtat—håll man fyra—
svedan skall, ta mig tusan, förgå...
tag blott en sup ofvanpå!

5. Aj, när jag tänker uppå hennes hy
och ögonens brinnande lekar,
hjärtat, af ångsan så tungt som ett bly,
vill från buteljerna fly.
Bröstet det liknar en sväfvande sky;
Fröja mig lockar och Fröja mig nekar—
händerna fångslas, mig ögonen bry...
ack, himmel, min sorg blir nu ny!
Men, min Anna Greta, nog,
nog vet du nu väl på hvem jag pekar;
fan i dej, så du mig bedrog!
Slå, kypare, i... det är nog.

Tic e tic e toc.

Italiensk Folkesang.

Tempo di Valse.

1. Tic e tic e toc, du kær - re, kær - re, tic e tic e toc, har
 1. Tic e tic e toc, mio bel - ret - to, tic e tic e toc, quan

du mig sve - get nej, nej, nej, nej, du har ej le - get du
 to mi pià - ce, no no no no no, non è - cu - pa - ce

har ej le - get med din Hjærtens kær.
 di tra - dir que - sto mio cor. Tra - le - la - le - ra, - la,
 Fine.

la, la, la, la - tra - la - le - ra, le - ra, la, la, - la, la, tic, tic, tic, tic.
 D. C.

2. Tic e tic e toc, du kære, kære,
 tic e tic e toc, du kan ej glemme,
 nej, nej, nej, nej, nej, din glade Stemme,
 kan ene nynne om din Hjærtenskær.

2. Tic e tic e toc, mio bel moretto,
 tic e tic e toc, quanto sei caro,
 ti sovveni del giorno amaro,
 che da me t'allontanò.

3. Tic e tic e toc, du kære, kære,
 tic e tic e toc, skal blot jeg græde,
 nej, nej, nej, nej, nej, du fandt kun Glæde,
 når du kan hvile hos din Hjærtenskær.

3. Tic e tic e toc, mio bel moretto,
 tic e tic e toc, ascolta bene,
 cesseranno le mie pene,
 quando al sen ti stringerò.

Oversat af Erich Erichsen.

Det var en Lördag Aften.

Sjællandsk Folkesang.

Andantino.

1. Det var en Lør-dag Af-ten, jeg sad og ven-ted dig,

du lo-ved mig at kom-me vist, men kom dog ej til mig, du

lo-ved mig at kom-me vist, men kom dog ej til mig.

2. Jeg lagde mig paa Sengen
og græd saa bitterlig,
|| og hver en Gang, at Døren gik,
jeg troede, det var dig. :||

3. Jeg stod op Søndag Morgen
og flettede mit Haar,
|| saa gik jeg mig til Kirken hen
og om den Kirkegaard. :||

4. Men du kom ej til Kirke
og ej i Kirken ind,
|| for du har faaet en anden kær
og slaget mig af Sind. :||

5. Jeg gik mig hjem saa ene
henad den Kirkesti,
|| og hvert et Spor paa Stien var,
der faldt min Taare i. :||

6. De røde Baand og skønne,
som du engang mig gav-
|| dem bærer jeg ret aldrig mer,
jeg stunder til min Grav. :||

7. Hvor kan man plukke Roser,
hvor ingen Roser gror,
|| hvor kan man finde Kærlighed,
hvor Kærlighed ej bor. :||

8. Jeg vilde Roser plukke,-
jeg plukker ingen fler-
|| Jeg elsked dig saa inderlig,
jeg elsker aldrig mer. :||

Ved Svend Grundtvig.

Agnete og Havmanden.

Dansk Folkemelodi.

Andantino.

1. Ag - ne - te hun stan - der paa Høj - e - lofts Bro, straks kom der en Hav - mand fra

Dy - bet op. Haa, haa, haa, straks kom der en Hav - mand fra Dy - bet op.

2. Og hør du Agnete, hvad jeg siger dig: „Vil du være Allerkæresten min?“	10. Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund, „saa førte han hende til Engellands Grund.“
3. O ja, saamænd, det vil jeg saa, „naar du fører mig under Bølgen blaa.“	11. Men der hun kom i Kirken ind, „da gik hun ind i kær Moders Stol sin.“
4. Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund, „saa førte han hende til Havsens Bund.“	12. Da Præsten han nævned den høje „hun monne sig dybt ned bøje.“
5. Agnete hun sad over Vuggen og sang, „da hørte hun, Engellands Klokke de klang.“	13. Og Havmanden tren ad Kirkedøren ind, „alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.“
6. Agnete hun gik for den Havmand at staa: „Og maa jeg mig udi Kirken gaa?“	14. Og hør du, Agnete, hvad jeg siger dig, „dine smaa Børn længes efter dig.“
7. Ja vel maa du til Kirken gaa, „naar du kommer hjem igen til Børnene smaa.“	15. Lad dem længes, mens de længes vil, „ret aldrig kommer jeg mere dertil.“
8. Men naar du kommer i Kirken ind, „maa du ej gaa i kær Moders Stol din.“	16. O, tænk paa de store, og tænk paa de smaa, „og tænk paa den lille, som i Vuggen laa.“
9. Naar Præsten han nævner den høje, „da maa du dig ikke nedbøje.“	17. Ret aldrig jeg tænker paa store og smaa, „langt mindre paa den lille, som i Vuggen laa.“

Kukuk, fallera.

H. C. Andersen.

C. A. Polenz.

Allegretto.

1. Hvor Sko - ven dog — er frisk og stor, Kuk - kuk, Kuk.kuk, fal.le -
 ra. — Skov - mær - ker der — og . Jord - bær gror, Kuk - kuk, Kuk.kuk, fal.le -
 ra. — I Træ - ets Bark er Mær - ke sat, der saa jeg dig — en
 maan.klar Nat. Kuk - kuk, Kuk.kuk, fal.le - ra, — Kuk - kuk, Kuk.kuk, fal - le - ra. —

p *mf* *p* *mf* *f* *rit.* *a tempo* *f* *rit.* *a tempo*

2. I Maaneskiner smukt at gaa,
 I Skov ved Solskin ligesaa,
 Af Kukkeren, jeg vide faar,
 Hvormange Kys og Leveaar.
 Kukuk, fallera.

3. Gør ikke Verden dig for tung,
 Husk paa, du er kun engang ung.
 Skovmærker gror, og Jordbær gror,
 og Kukkeren ved naar og hvor.
 Kukuk, fallera.

Dannebrog.

B. S. Ingemann.

R. Bay.

Moderato.

1. Vift stolt paa Ko.dans Bøl - ge, blod - rö - de Dan - ne - brog! Din Glans ej Nat skal

døl - ge, ej Ly - net dig ned - slog. Du o - ver Hel - te svæ - ved, som

sang i Dø.dens Favn, dit ly - se Kors har hæ - vet til Him - len Dan - marks Navn.

2. Fra Himlen er du faldet, du Danmarks Helligdom.
Did har du Kæmper kaldet, som Verden leder om.
Saa længe Rygtet svinger sig over Land og Sø,
mens Nordens Harpe klinger, din Ros skal ej uddø.
3. Sus højt i Kampens Bulder om Juel den Kæmpe bold!
Naar Tordnen om dig ruller, du sjunge Tordenskjold,
Og flyver du mod Himlen i stolte Luers Favn,
da nævn for Stjernevrmlen din høje Hvitfelds Navn!
4. Hver Gang en Stjerne funkler, en Helt du nævne kan,
men ingen som fordunkler den store Kristian.
Paa Lysets Kyst han stander i Sejersklædebon,
hver Gang en Kæmpe lander hos Rud og Absalon.
5. Med Palmen Kristjan vinker, naar Dannebrog, han, ser
det hvide Kors, som blinker i Kampens Flammeskær.
Vift højt for alle Vinde, kald dine Sønner frem,
Mens Havets Bølger rinde, din Glans omstraale dem.
6. Vaj stolt ved Danmarks Strande, vaj stolt ved indisk Kyst,
og ved Barbarens Lande lyt stolt til Bølgens Röst!
Den toner om din Hæder og dine Kæmpers Pris,
og Heltene det glæder i deres Paradis.
7. Se dem, du har tilbage! De blusse ved dit Navn,
vil for din Hæder drage med Lyst i Dødens Favn.
Upletlet skal du svinge dig over Verdens Sø,
til Nordens Brynjer springe og Danmarks Hjerter dø.

Kong Kristian.

25

Joh. Ewald.

D. L. Rogert.

Tempo di marcia.

1. Kong Kristian stod ved højen Mast i Røg og Damp, hans Værges hamre -
de saa fast, at Gøtens Hjalme og Hjerterne brast, da sank hver fjendelig
Spejl og Mast i Røg og Damp. Flyskregede, fly hvad flygte kan, hvo
staaer mod Danmarks Kristian, hvo staaer mod Danmarks Kristian i Kamp.

2. Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
nu er det Tid.

Han hejsede det røde Flag
og slog paa Fjenden Slag,
da skreg de højt blandt Stormens Brag.
nu er det Tid.

Fly, skreg de, hver som ved et Skjul
hvo kan bestaa mod Danmarks Juel i Strid?

3. O, Nordhav. Glimt af Wessel brød
din tykke Sky.

da tyede Kæmper til dit Skød,
thi med ham lynte Skræk og Død,
fra Vallen hørt Vraal, som brød
den tykke Sky.

fra Danmark lyner Tordenskjold,
hver give sig i Himlens Vold og fly!

4. Du Dantes Vej til Ros og Magt,
sortladne Hav.

Modtag din Ven, som uforsagt
tør møde Faren med Foragt,
og kæk som du mod Stormens Magt
sortladne Hav.

Og rask igennem Sang og Spil
 og Kamp og Sejer før mig til min Grav.

Flyv min Fugl i Verden ud!

Alex. Hornig.

Moderato.

The musical score is written for voice and piano. It consists of five systems of music. Each system has a vocal line on a treble clef staff and a piano accompaniment on a grand staff (treble and bass clefs). The tempo is marked 'Moderato'. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The lyrics are in Danish. The piano accompaniment includes various dynamics such as *p*, *mf*, *f*, *mp*, and *pp*, along with articulation marks like accents and slurs.

1. I den lil - le la - ve Lands - by - ron' sid - der der en Mo - der med sin Søn.
 Död er Hjem - mets Glæ - der, bit - ter - lig hun græ - der.
 Lyk - ken han nu som en Mand sø - ge vil paa frem - med Strand.
 Ömt hun ta'er ham til sit Bryst, stam - mer frem med ban - ge Röst:

Med Fölelse.

The musical score continues with the tempo 'Med Fölelse'. It consists of one system of music with a vocal line and piano accompaniment. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern in the right hand and chords in the left hand. Dynamics include *mp*, *mf*, and *p*.

Flyv min Fugl i Ver - den ud, Dig be - skær - me Him - lens Gud,

hvor Du saa end er paa Jord, glem ej din stak-kels Mo'r.

Flyv min Fugl i Ver.den ud, Dig be.skær . me Him . lens Gud,

hvor Du saa end er paa Jord, glem ej din stak-kels Mo'r.

2. Lykken følger ham i fjerne Land,
Guld og Magt og Ære vinder han.
Og ved søle Fester
han med glade Gæster,
nyder Livet rigt og flot,
som en Fyrste paa sit Slot.
Mo'ren fra sit søde Hjem
stirrer ud og stønner frem.

Flyv min Fugl i Verden ud,
dig beskærme Himlens Gud,
hvor du saa end er paa Jord,
har du ej glemt din Mo'r.
Flyv min Fugl i Verden ud,
dig beskærme Himlens Gud,
hvor du saa end er paa Jord,
har du ej glemt din Mo'r.

3. Gennem Landsbygden gaar en Mand,
ussel Pjalt som ingen kende kan;
mærket haardt af Nøden,
pint og træt til Døden.
Han mod Hytten langsomt gaar,
søde, tom, forladt den staar.
Fra hver Krog med brusten Klang
lyder som en dæmpet Sang.

Flyv min Fugl til Graven ud,
dig tilgive Himlens Gud,
Du har lagt dit Alt i Jord,
har glemt din gamle Mo'r.
Flyv min Fugl til Graven ud,
dig tilgive Himlens Gud,
Du har lagt dit Alt i Jord,
har glemt din gamle Mo'r.

Danevang.

B. S. Ingemann.

C. E. F. Weyse.

Andante.

1. Da. ne. vang med grøn. ne Bred, vedden blan. ke. Vo. vel I dit Sköd er

Kær. lig. hed, Fred i di. ne Sko. ve. Fug. len syn. ger höjt i Sky

cresc.
o. ver Kæm. pe. hö. je, men i Da. len smi. ler bly Vaar. vi. o. lens Ö. je.

2. Danevang, din Blomsterarm
Fædrene omslynged,
kærlig glöder Sönnens Barm,
hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor,
under Egeskygger,
der hvor Troskabsfuglen bor,
Enigheden bygger.

3. Een er Fader for os her,
vi har Fælles Moder,
Danmark er vor Moder kær,
Danmarks Søn vor Broder.
Som eet Hjerte, Favn i Favn,
Broderfolket flamme
Juble höjt dit Fadernavn,
gamle Skjoldungstamme.

4. Hil dig, Drot og hil dig, Land
ved den blanke Vove.
Blomsteröer, grønne Strand
lyse Bögeskove.
Her er Troskabsfuglen graa,
Fædres Höje grønne,
Vennen trofast Himlen blaa,
Slettens Møer skønne.

5. Her er Sang og Harpeklang,
her er Fryd og Gammen,
her vi slumre skal engang
broderlig tilsammen.
Her vi leve skal og dø
som de Fædre gæve.
Leve Konge, Ven og Mø.
Gamle Danmark leve.

Du gamla, du friska, du fjellhöga Nord.

Svensk Folkevises.

Maestoso.

ff

1. Du gam - la, du fri - ska, du fjäll - hö - ga Nord, du ty - sta, du gläd - je ri - ka,

ff

p

skö - na. Jag hä - sa dig, vä - na - ste - land up - på jord, din

p

pp

sol, din him - mel, di - na eng - der grö - na; din sol, din him - mel, di - na eng - der grö - na.

pp

2. Du tronar på minnen från fornstora dar,
 då äradt ditt namn flög öfver jorden,
 jag vet, att du är och du blir, hvad du var,
 ack jag vill lefva, jag vill dö i Norden.

R. Dybeck.

Holder du af mig.

Björnstjerne Björnson.

H. Rung.

Moderato.

1. Hol-der du af mig, hol-der jeg af dig

al - le mi - ne Le - ve - da - ge; Som - me - ren var kort, Græs - set bleg - ner

bort, kom - mer med vor Leg til - ba - ge.

2. Hvad du sa' ifjor,

husker jeg iaar,
siddet som en Fugl i Karmen,
kakker paa og slaar,
synger lidt og spaar
Lykke under Solevarmen.

3. Litlilidlilu

hører du mig nu,
Gutten bagved Birkeheiden?
Ordene vil gaa,
Mörket falder paa,
kanske kan du vise Veien.

4. Sjoi, sjoi, hys,

sang jeg om et Kys? -
Nei, det gjorde jeg vist ikke.
Hörte du det, du?
Kom det ei ihu,
jeg vil lade Afbud skikke.

5. O, Godnat, Godnat,

Drömmen har mig fat,
den om dine blaae Öine,
og de tause Ord,
som af Krögen for,
o, de vare saa forlöine.

6. Nu jeg lukker til,

er det mer, du vil?
Tonerne tilbage trille,
lokker mig og ler,
vilde du mig mer? -
Aft'nen er saa varm og stille.

Böljan sig mindre rör.

Bacchi ordenskapitel XIV N:o 2.

Carl Michael Bellman.

Menuetto.

1. Böljan sig mindre rör, E - ol mindre hvi - ner, när han från stranden hör
 vå - ra mando - li - ner. Må - nen han ski - ner, vatt.netglittrar lugnt och kallt. Sy - ren, jas - mi - ner
 sprida vällukt öf - ver - allt, Fjär - iln i guldochgrönt glimmar på blomman skönt, masken snart
 krä - lar ur - sitt grus, masken snart krä - lar ur - sitt grus.

2. Trädet med stilla sus oss sitt skygd förklarar.
 Gömd i sitt gröna hus, sommarfågeln svarar.
 Sin sång han parar med vår lilla mandolin,
 mellan små skarar af en svärm förströdda bin.
 Fisken i lek och rom dansar på böljan om -
 dagen snart klarnar, glad och ljus,
 dagen snart klarnar, glad och ljus.

